

Píse o koních

Před dávnými časy, ještě nebyly domy z dřeva, Ojibi indiáni v týpích a jezdili na koních. K dosažení dospělosti musel každý člen kmene zazpívat Píse o koních, aby si tak našel vlastního koně.

Jednoho dne přišla na dívku jménem Divoká květina, aby si našla koně.

DÍVKA: Musím najít koně, se kterým si budu rozumět.

Putovala dny a noci. Konečně narazila na vráněho koně.

VRANÍK: Na mě jich nevsednez!

Pak potkala koně bílého.

BLOUÛ: Jdi pryč!

Potkala černobílého koně.

STRAKÁ: Slez z mého hřebce, holka hloupá!

DÍVKA: Nikdy nenajdu toho pravého koně.

Byla smutná a začala zpívat píseň bohyni slunce a bohu měsíce, aby jí pomohli.

DÍVKA: Ani coudi chaouani.

Náhle ucítila na tváři jemné pohlazení. Vzhledla a uviděla nádherného koně s rohem. Jeho hřívka měla všechny barvy duhy.

DÍVKA+JEDNOROŤEC: Ani coudi chaouani.

DÍVKA: Měj spíš rád koně! Budu ti říkat Jednorohec.

JEDNOROŤEC: Jedeme!

Od té doby jsou v lesích známí jako nejrychlejší jezdci a lovci.

KONEC